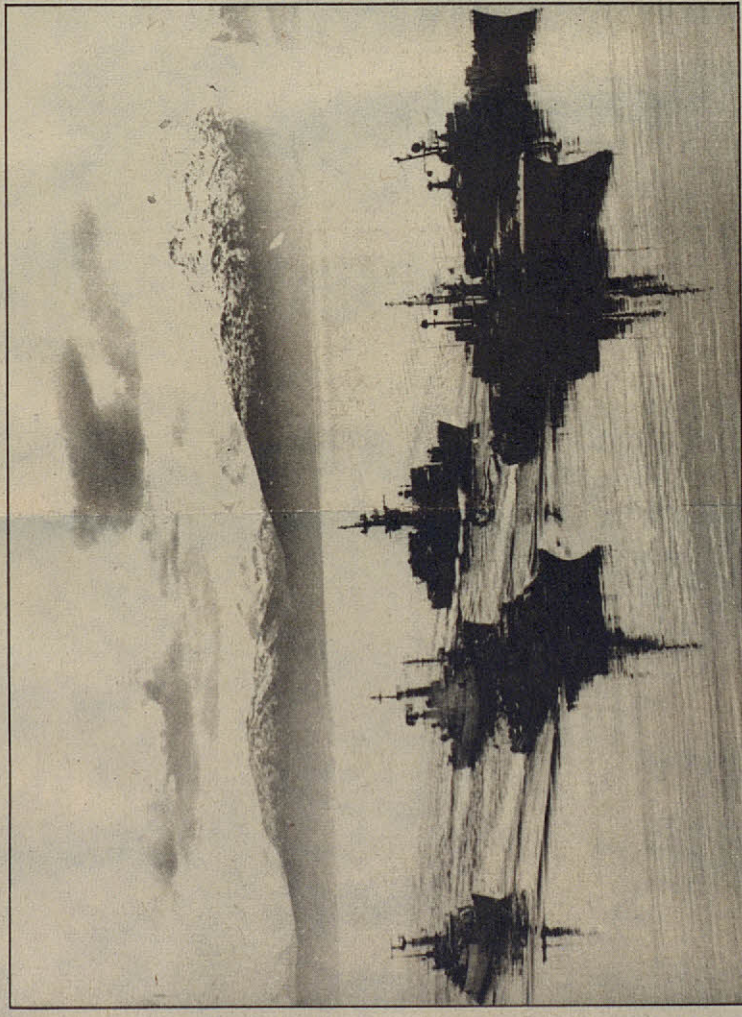

CULTURA
 EL MON. 1 de juliol de 1983

Després del carai-creu d'aquest su-per-numerari Barça-Madrid i con-vençut que l'estiu avia els afers culturals d'un país de pell torrada, pressento que els arguments culturals de la quinzena passaran per les nombroses Escoles d'Estiu per a mestres, per Xile, per l'Otan i per les melòdiques nits barcelonines. (Com a rerefons, el debat entre dogmàtics i no tan dogmàtics al si de l'Església, hispano-italiano-polonesa. I com a plat parat a taula, els dos primers volums de la Biblioteca dels Clàssics del Nacionalisme Català, iniciativa de La Magrana, objecte d'un altre, força més generós, comentari.)

Ja comença a resultar-nos habitual la imatge estuïenca de milers i milers de mestres engabiats i controlats sense l'ajut de les criatures (que també els alumnes han de poder fer vacances del paper feixuc que la societat els encomana: controlar ensenyants. Darrere, però, de cada escola d'estiu hi ha múltiples esforços, d'un abast cultural incalculat fins ara, fins al punt que se'ns apareixen com a sessions de cremes hidratants destinades a pal·liar, i filtre balsàmic!, els efectes d'una pedagogia eficaç, crua. A les Escoles d'Estiu hi ha mestres que aprenen a dubtar de les lliçons sabudes... i això pot reconciliar-los amb el principi metodològic de tota ciència que neix del dret a dubtar. El *dubito ergo sum* del filòsof, après entre suors, badalls, desodorants i crisis familiars —com acaba de dir José Agustín

La tècnica del bingo oficial sobre l'entrada a l'Otan comença a ser irritant.

el rebost

IGNASI RIERA

Mestres / Otan / Melodies

Goytisolo, en un poema esplèndid, titulat "Éxits del Magisterio", en un marc ja descrit i ressenyat per aquest setmanari,

marca, any rere any, un programa d'assignatures pendentis que massa sovint la mare —o madrasstra— Universitat negligeix. Si bé

també penso com el poeta suara esmentat que: "El Magisterio está alcanzando resultados brillantes/ mientras la vida discurre con normalidad".

Goy P/ 1752

El desè aniversari de "la gran cabronada" xilena provoca tota mena de tensions i de reaccions: la vaga dels minaires del coure, la conversió a la democràcia dels ex-provocadors demòcrata-cristians, les primeres propostes sistèmàtiques del "després de Pinochet, èquèè?", encarrilen la celebració del proper 11 de setembre, aniversari de desfetes de pobles que estimen la llibertat. Ultra el fet que tota cultura, si ho és, ha de ser solidària, la presència activa a la vella Europa d'un bon grapat d'exiliats xilens (del poble que acollia fa quaranta-quatre anys tants i tants exiliats catalans farà que ressoni un "diguem no" massiu. I, alhora, que algú comenci a fer balanç sobre la riquesa, originalitat, creativitat i força de la cultura xilena a l'exili.

Sense moure'ns de l'àmbit de les reflexions internacionalistes, éppuc dir que em comença a irritar el bingo oficial del sí i del no a l'Otan? Les tècniques dels referèndums dels del poder són si-mètriques i prou codificades. I trobo que fa lleig aquesta barroera preparació, itants mesos abans, del "sí, parè". Ens treu de polleguera el "no però també ja se sap quin remei més val així ens obliquen i consti que som neutrals" de tota aquesta història, sovint mal plantejada, corines de fum on ja ni les fogueres perviuen. Quan, en canvi, el debat seriós hauria estat una esplèndida lliçó introductòria a la política internacional i un bany d'humilitat sobre què, qui, com som, si és que som, encara.

Goytisolo

Editorial Laia acaba de publicar *El lobo bueno*, un cuento con texto del poeta José Agustín Goytisolo y dibujos de Juan Ballesta: es la historia de un lobo buenísimo que quiere integrarse en la sociedad urbana y termina volviéndose a la montaña, feroz, incapaz de soportar la marginación y el daño que le hacen.

—El lobo bueno es Ballesta, soy yo y es el lector que please como nosotros —me dice la voz ronca de José Agustín Goytisolo, de la saga inacabable del mismo apellido.

—¿A ti, como al lobo, también te han hecho putadas? —pregunta curioso.

—Me las hicieron sí. Y por eso me volví lobo malo.

A la historia de Goytisolo, el dibujante Ballesta le ha superpuesto la suya: él nació en el pueblo de Almería al que baja un día el lobo bueno desde las montañas y de allí, como el lobo, Ballesta, pasó a vivir en Barcelona, trabajando en el puerto pintando carteles (por eso en la historia se dibuja la montaña de Montjuïc como fondo de una de las viñetas). Ya lobo malo, Ballesta no se fue a la montaña sino a la jungla de Millán. Allí vivió veinte años y afiló sus colmillos.

—Como todos los lobos de este mundo —dice Goytisolo a modo de apólogo.

El Record. 17 Junio 1983